

[Jørgen Junior]

humanitære bevilling til de særligt udvalgte i det sydlige Afrika, bedes det oplyst, med hvilken saglig begrundelse regeringen definerer disse særligt udvalgte som »ofrene« for »undertrykkelsen« i Sydafrika og Namibia?»

Begrundelse

Som svar på spørgsmål 3 i folketingets udenrigsudvalg (bilag 21) af 18. februar 1980 meddeler ministeren, at man ikke vil ophøre med den hidtil givne hjælp – ej heller i stedet støtte antirussiske frihedskæmpere i Afghanistan – men fremover give hjælpen til »ofrene« for »undertrykkelsen« i Sydafrika og Namibia.

Spørgeren er af den opfattelse, at der ingen undertrykkelse finder sted i hverken Sydafrika eller Namibia, der blot tilnærmelsesvis kan sammenlignes med undertrykkelsen i f. eks. Eritrea, DDR, Sovjetunionen eller de fleste andre af verdens kommunistiske lande.

Forholdene i Namibia er nogle af de mest demokratiske i hele Afrika. I Sydafrika, hvor levestandarden for såvel den hvide som farvede og sorte befolkning er den højeste i hele verdensdelen, er udviklingen stærk i positiv retning. Apartheiden bliver mindre, levestandarden for de forskelligartede sorte befolkningsgrupper er i stadig stigning, og man nærmer sig demokratiske rettigheder, som de kendes i Vesteuropa, i langt højere grad, end det er tilfældet i f. eks. Moçambique, Angola eller andre af de mange lande, der i dag er under sovjetisk dominans.

Det er i øvrigt spørgerens opfattelse, at den nødvendige nedskæring i statens udgifter udmærket kunne begynde med en bortskæring af en bevilling som den omtalte, idet modtagerne efter spørgerens opfattelse ikke – som ministeren giver udtryk for – bliver enkeltindivider i nød, uanset deres politiske tilhørsforhold.

Sandheden er jo, at bevillingen støtter samfundsomvæltning i Danmark venligtsindede lande og endog fremmer fattigdom og ufrihed i de pågældende områder.

Besvarelse (28/2 80):

Minister Lise Østergaard:

I begrundelsen til det stillede spørgsmål henvises der til mit svar på spørgsmål 3 af

18. februar 1980 (bilag 21) fra folketingets udenrigsudvalg.

Af dette svar fremgår det, at FNs sikkerhedsråd for så vidt angår det sydlige Afrika, dvs. Sydafrika, Namibia og Zimbabwe, har fastslået, at der foreligger en undertrykkelse, som bør ophøre, og opfordret medlemsstaterne til at yde bistand. I sikkerhedsrådets resolution 417 (1977) vedrørende forholdene i Sydafrika opfordres således »alle regeringer og organisationer til at yde omfattende bistand til ofrene for vold og undertrykkelse«, og i sikkerhedsrådsresolution 393 (1976) erklæres det, at »befrielsen af Namibia og Zimbabwe og afskaffelsen af apartheid i Sydafrika er nødvendig for opnåelse af retfærdighed og varig fred i området«.

Der er ikke for så vidt angår Namibia og Sydafrika indtruffet forandringer i den situation, som ligger til grund for disse sikkerhedsrådsresolutioner og for den humanitære og uddannelsesmæssige bistand til ofrene for undertrykkelsen. Spørgerens bedømmelse af forholdene for den afrikanske befolkning i Namibia og Sydafrika og af hjælpens virkning deles i øvrigt ikke af regeringen.

Som det endvidere fremgår af mit svar på ovennævnte spørgsmål 3 fra folketingets udenrigsudvalg, er det alene med hensyn til det sydlige Afrika, at FNs sikkerhedsråd har vedtaget resolutioner, hvori det fastslås, at der foreligger en undertrykkelse, der bør ophøre, og medlemsstaterne opfordres til at yde bistand. Tilsvarende resolutioner er ikke vedtaget for så vidt angår andre dele af verden, hvor befolkningsgrupper undertrykkes.

Spm. nr. 454

Til *justitsministeren* (21/2 80) af:

Inge Krogh (KrF):

»Agter ministeren at foretage skridt til forbedring af forholdene omkring grønlanderes ophold under mentalobservation og straffasoning i herværende psykopatfængsler, navnlig med henblik på de anbragtes muligheder for at komme i forbindelse med personer, der mestrer det grønlandske sprog?«

Begrundelse

I en artikel i Kristeligt Dagblad af 20. ds. er beskrevet forholdene for grønlandere, der grundet på begåede kriminelle handlinger